

CURIERUL MISIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE!

Anul XXI, 1941.

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

No. 5.

CUPRINS:

- Alături de Hristos
- Porunca IX-a din Decalog
- Ia și citește!
- O mare lucrare
- Consacrare
- Cincisprezece minute misionare
- Săptămâna de Sacrificiu
- În planul de mântuire a fost rânduit sacrificiul
- Răsplata sacrificiului
- Evangelia în tip
- Anunțuri
- Peștele cel serviabil
- Abținerea dela tot ce este vătămător pentru corp și suflet

Alături de Hristos

În epistola sa către biserica din Filipi, apostolul Pavel scrie câteva lucruri cari au electrizat inimile și spiritele bărbaților și femeilor de pe vremea aceea. El scria: „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Isus“. (Fil. 3, 13, 14.).

Apostolul trecuse prin multe experiențe grele și critice. Din pricina hotărârii sale de a urma pe Hristos, el își pierduse poziția sa de onoare și plină de influență. Chiar și prietenii lui nu-l înțelegeau, îl vorbeau de rău, îl urau și-l prigoneau. În lucrarea sa el a dat piept cu nedreptăți, suferință și durere. El, care fusese obișnuit cu belșug și confort ajunsese apoi un pelerin fără de locuință, adesea având de suferit chiar foame, frig și lipsă de îmbrăcăminte.

Prin asemenea împrejurări mulți s'ar fi putut descuraja. Ei ar fi putut ține seama de greutate și desamăgiri, de lipsa de înțelegere și simpatie, spre a-și amări suferințele, și spre a-și otrăvi viața. Dar cu Pavel nu era astfel. În loc a ține în seamă suferințele pe cari le îndurase și pierderile pe cari le suferise, spre a-și întrista spiritul

și spre a-și amări viața, el era gata să ierte toate acestea, și bucuros și plin de curaj să alerge „spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“ Domnul său. Nici odată nu s'a lăsat pradă necazurilor și sacrificiilor trecutului cari să-l slăbească în alergarea ce-i stătea înaintea.

Ce învățătură pentru noi! Atât bogat cât și sărac, noi toți avem să gustăm din cupa amară a grijilor, necazurilor, nădejdlor nimicite, a greutăților, a întristărilor și amarăciunilor. Mai cu seamă ultimii doi ani au fost și mai plini ca de obicei cu aceste lucruri. Unii au fost părăsiți de prietenii lor buni. Alții au suferit împotrivire și au fost vorbiți de rău în propriile lor case. Și apoi alții văd că au fost judecați greșit și jigniți de frații și surorile lor în Comunitate. Dacă ar fi să ținem cont de toate experiențele nefericite și neplăcute ce ne stau în față, atunci ușor ne putem descuraja și întrista. Dacă nu suntem atenți putem deveni criticanți, pizmași, dușmănoși. Viața își pierde fericirea și bucuria. Iar noi ajungem o povară pentru noi înșine și pentru alții.

În loc de a purta cu noi în viitor toate mâhnirile și supărările, toate necazurile și întristările trecutului, spre a ne otrăvi viața și

„CURIERUL MISIONAR“

Foaie lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10

Abonamentul pe un an lei 100

și a ne dăuna în lucrul nostru, ar trebui, ca și Pavel pe vremuri, să le uităm și să nu ținem seamă de ele. Ele n'au nicio valoare și nu pot fi de vreun ajutor sau binecuvântare pentru noi, așa că de ce să le purtăm cu noi? Dacă le vom purta cu noi, ele vor împiedeca progresul nostru și ne vor întuneca viața. Ele constituie ceva din poverile despre cari am fost îndemnați de Domnul să le dăm la o parte, pentru ca să putem ajunge cu succes ținta ce ne stă în față.

Da, fraților și surorilor, să uităm întristările și nedreptățile, durerile și supărările, ce ne-au copleșit de-a-lungul drumului! Să le dăm așa de mult uitării, încât să nu se mai ridice niciodată!

Fiind astfel ușurați noi înșine de aceste piedici și necazuri să ne îndreptăm și să ne fixăm ochii cu tărie la Isus, Invățătorul nostru binecuvântat. Și cu sprijinul Său divin să alergăm înainte spre ținta cerească.

Cât de mângâietoare, cât de inspiratoare pentru noi cari trebuie să facem față problemelor și realităților vieții astăzi, sunt aceste cuvinte încurajatoare și răsunătoare ale bătrânului apostol adresate fraților săi din Filipi: „**Fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea mea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus**”. Uitând greutățile și sacrificiile din trecut, și nedescurajat de greutățile dinaintea lui, el alerga înainte cu încredere și hotărâre. Când Duhul îi spunea dinaintea în fiecare cetate că îl aștepta temniță și durere, el zicea liniștit: „**Dar eu nu țin numai de cât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi**

sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus”. (Fapte 20, 24.) Toată oștirea nelegiuită a iadului nu putea să întoarcă pe acest bărbat al lui Dumnezeu din calea sa. Ca și Moise, el „**avea ochii pironiți spre răsplătire**” și „**am rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut**”. (Ebr. 11, 26. 27.)

Stând în fața viitorului, nu știm ce ne rezervă fiecareia dintre noi. Bucurie sau întristare, ori și una și alta. De obicei zilele și anii aduc și raze de soare și întunecime. E nevoie și de una și de alta. Pentru ca pământul să dea roadă, e tot atâta nevoie de nori și de ploaie, ca și de soare. Tot așa și noi, spre a aduce roadele neprihănirii, avem nevoie atât de întunecimi ca și de razele luminoase în experiențele noastre.

Din Cuvântul lui Dumnezeu, noi știm că înaintea noastră stau vremuri turburi. Dar noi nu trebuie să îngăduim ca acestea să ne descurajeze ori să ne intimideze. Dacă ne ațintim ochii la Dumnezeu și la ținta cerească în loc să ni-i ațintim la nori și la furtună, nu avem să ne temem de nimic. „**Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare**”. Isaia 41, 10. Dacă vom suporta greutățile fără murmur,

ele ne vor apropia de Dumnezeu. Ele ne vor face să fim și mai înrădăcinați și întemeiați pe Domnul și în Cuvântul Său. Ele ne vor ajuta să ajungem creștini statornici, puternici și nobili. De aceea chiar de s'ar ivi înaintea noastră nori oricât de mari și deși, noi putem spune cu încredere „**eu nu țin numai de cât la viața mea**”.

Oricari ar fi fost experiențele noastre în trecut, și orice ne-ar rezerva viitorul, să zicem plini de curaj și hotărâre împreună cu sfântul apostol de pe vremuri: „**Fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea mea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus**”.

A. V. O.

„Isus cunoaște împrejurările prin cari a trecut fiecare suflet. Tu poate zici: Sunt păcătos, foarte păcătos. Se poate să fie așa; dar cu cât ești mai rău, cu atât ai și mai mare nevoie de Isus. El nu dă afară pe nimeni din cei cari plâng sau sunt întristați. El nu spune nimănui tot ce i-ar putea descoperi, și invită pe fiecare suflet tremurând, să prindă curaj”.

Comunitatea română din Detroit, America, a cărei râvnă în tot ce este nobil, frumos și ales e cunoscută în tot locul. În inima fiecăruia este zelul lucrării cât mai intense pentru Dumnezeu.

Porunca IX-a din Decalog

(Urmare)

De M. L. Andreassen

Facultatea de Teologie
Washington

Nu e ușor lucru să fii un agricultor, un mecanic, un tată, o mamă, sau un copil, și să fii cu adevărat credincios. De fapt, nu este ușor să trăiești în această lume și să fii cu adevărat credincios. Sunt atât de multe ispite pretutindeni. Invățătorul este ispitit. Studentul este ispitit. Cel tânăr, cel bătrân, copiii, — toți sunt ispitiți. Fericit însă bărbatul care suportă ispita.

Nu e ușor pentru o servitoare să fie trimeasă la ușa casei și să spună vizitatorului, că stăpâna casei nu este aci, când ea însăși a trimis pe servitoare să spună aceasta. Nu este ușor pentru o secretară să spună că membrii din comitetul executiv erau de față la conferință, când ei nu voiau nici să audă de invitație. Nu este ușor pentru un copil să spună adevărul despre o anumită întâmplare, când el știe că spunând adevărul va trebui să plângă. Nu este ușor pentru cineva să dea un raport exact despre ceea ce a văzut sau auzit, când este în desavantajul său să facă așa. Nu este ușor să spui exact adevărul despre un accident de automobil, când, prin aceasta, ne blamăm pe noi înșine și ne expunem primejdiei de a plăti despăgubire.

Așa dar aceasta nu este ușor. Dar chestiunea nu este aceasta. Dumnezeu nu cere niciodată de la noi să facem un lucru pentru că e ușor. Dimpotrivă, El ne-a dat porunca să ne împlinim tot lucrul și, cu ajutorul lui Dumnezeu, o putem face. Noi putem fi drepecți și sinceri. Noi putem spune adevărul, deși acesta e în paguba noastră. Se cere o bărbăție să faci aceasta, să fii un bărbat al lui Dumnezeu, dar se poate face; și trebuie făcut. Și mulțumim lui Dumnezeu că se va face. Despre ultimii biruitori, este adevărat, se spune, că în gura lor nu se află minciună; ei spun adevărul.

S'a pus adesea întrebarea, dacă este totdeauna drept să nu spui altceva decât purul adevăr, și adevărul întreg. Să spună care doctorul orice unui bolnav? Un nebun cere poate să știe unde se află ascuns copilul. Într'un caz de răscoală, capii răscoalei cer dela căpitan să le spună unde se află sub nivelul apei acele stânci primejdioase, spre a duce vasul într'acolo și a-l scufunda cu toți cei ce se află pe bord. Un bandit intră într'o bancă și cere să știe unde sunt depuși banii. Trebuie împlinite toate aceste cerințe?

Noi nu putem spune ce trebuie să se facă în fiecare din aceste cazuri, căci sunt cam complicate. Este însă lămurit, că un creștin nu este obligat să răspundă la orice întrebare ce i s'ar pune. Chiar Hristos a refuzat să răspundă în anumite ocaziuni. Dar tăcerea nu este deajuns în unele dintre cazurile prezentate, pentru că e nevoie de informații, cari dau naștere la alte întrebări. Noi putem însă tăinui unele cazuri, când avem de a face cu un criminal nebun, care este stăpânit în totul de porniri bestiale. Unii ca aceștia n'au dreptul să afle adevărul pretins de ei, căci, aflându-l, s'ar năpusti ca niște fiare infuriate asupra victimei.

În asemenea împrejurări se pot admite anumite proceduri, cari nu trebuiesc folosite în cazuri normale.

Dar acestea sunt cazuri excepționale, și oricare ar fi calea dreaptă, aceasta nu influențează asupra principiului în sine. David s'a prefăcut odată, și în chipul acesta și-a salvat viața. 1 Sam. 21, 13. Deși nu ni se spu-

ne dacă Dumnezeu aprobă sau nu aprobă aceasta, totuși acest incident aruncă lumină asupra acestei chestiuni. De una suntem însă siguri, că noi nu trebuie să tragem foloase din aceea ce au făcut unii în împrejurări excepționale, pentru a îndreptăți purtarea noastră. Toți avem trebuință să ne întărim hotărârea de a vorbi adevărul în toate împrejurările, chiar în paguba noastră. De fapt, sunt prea puțini acei ce sunt dispuși a rămâne lângă adevăr cu orice preț.

Lipsa de respect față de cuvânt

Există o lipsă regretabilă de respect față de cuvântul unui om, și aceasta se vede astăzi atât printre popoare cât și între oameni în parte. Un tratat solemn ajunge „un petec de hârtie”, dacă respectarea lui devine inconvenientă. O învoială verbală sau în scris este dată cu ușurință la o parte, dacă nu mai convine uneia din părți. O datorie stă neplătită ani de zile, și apoi, în loc să fie plătită, — atât capitalul cât și procentele, — așa cum ar trebui să fie, se ridică pretenția de a se scădea suma datorită sub capitalul împrumutat, debitorul spunând creditorului, că e mai bine să ia cât mai poate lua, — un fel de a opri ce aparține creditorului. În principiu, — aceasta însemnează furt. Altcuiva îi vine în minte altceva; Se declară în stare de faliment, și își ajunge astfel, în mod legal, scopul urmărit.

Nesinceritatea

Orice nesinceritate este un fel de amăgire. Lingușirea face parte tot din această listă. Aceasta este un fel de idolatrie amestecată cu necinstea. Ea păgubește atât pe cel înșelat cât și pe cel ce înșeală. Buna cuviință cere ca anumite cuvinte de apreciere să fie rostite la diferite ocaziuni. Dacă ele pot fi spuse sincer și

cinstit, atunci spuneți-le; iar dacă nu, nu le mai spuneți. Dacă v'a plăcut o lectură, sau o bucată de muzică, nu poate aduce niciun rău cuiva, dacă se exprimă câteva cuvinte de apreciere, într'un mod drept și la timp potrivit. Dar o mare vătămare se aduce cuiva, exprimându-i aceea ce nu s'a simțit. Aceasta este o faptă necinstită, și influențează în rău caracterul. Nimeni nu trebuie să-și permită a încuraja asemenea trăsături rele de caracter. Care predicator nu a făcut experiența, de a primi complimente dela câte o persoană, care aproape în tot timpul predicii a dormit?

Cuvintele de lingușire, de măgulire și de flecării, sunt cele mai condamnabile fărădelegi. Nu numai femeile aduc asemenea insulte. Mulți bărbați și femei își schimbă însă felul de a fi, când sunt între prietenii lor, și fac haz și ridiculizează ceea ce au lăudat, în aparență, mai înainte. De ce se vorbesc în dosul unei persoane atâtea lucruri, cari nu-i spun în față? Nu e oare o mișelie să înjunghii un om pe la spate? Nu e o mișelie să-i ataci caracterul în lipsa lui? Fericit bărbatul care se hotărăște să vorbească așa, încât să fie voios ca și cel despre care se vorbește să audă ce se spune despre el.

Uneori nu atât ceea ce se spune este grav în sine, cât felul cum se spune, tonul vocii, expresia feții, și gesturile, acestea sunt cari constituie păcatul. Bărbații și femeile spun și fac lucruri cari nu pot fi apărute, și fac declarații cari nu pot rezista în fața unei curți de judecată. Cât de turburați ar fi unii dintre acești asasini de caractere, dacă ar fi somați de odată să se prezinte în fața instanțelor judecătorești, pentru a-și susține declarațiile sau mărturisirile lor! Adevărul este, că în multe cazuri, ei nu știu dacă aceea ce spun este adevărul. Ei au auzit numai pe careva vorbind, și atunci sunt gata să răspândească ceea ce, în realitate, nu era decât o glumă. Ei aduc mărturie mincinoasă împotriva aproapelui lor.

Limba e o lume de nelegiuire

E ceva grozav să ajuți la răspândirea de istorisiri neadevărate despre o persoană. Multe din invitațiile făcute la o întrevedere socială, însemnează în realitate astfel: „Veniți să mâncăm și să ne veselim, și să batjocorim pe aproapele nostru”. Apostolul Iacob și-a dat seama de-a spus, când a numit limba „o lume de nelegiuiri”, „un rău, care nu se poate înfrâna, plină

de o otravă de moarte”. Iac. 3, 6—8. El a ajuns la concluzia că: „Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religiunea unui astfel de om este zadarnică”. Iacob 1, 26. Hristos a înțeles importanța cuvintelor, într'o așa măsură că face din ele factorii hotărâtori din destinul unui om: „Din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit”. Mat. 12, 37.

Bănuiala nu este o dovadă, susținerea nu este o dovadă, gluma nu este o dovadă, svonul nu este o dovadă. Dar noi procedăm astfel ca și când ar fi. Pe călea aceasta aducem mărturie mincinoasă. În imputarea de motive noi greșim aproape totdeauna. Nu putem ceti inimile oamenilor. Noi putem constata că s'a făcut un anumit lucru, dar dacă căutăm să precizăm motivele cuiva, atunci călcăm pe un teren interzis.

Această lume ar fi un teritoriu uriaș de progres, dacă oamenii ar spune adevărul, și dacă toți bârfitorii, mincinoșii și vorbitorii de rău ar fi înlăturați. Atunci neînțelegerile ar înceta, prietenia și voia bună ar înflori și dragostea între oameni și popoare ar domni. Noi putem contribui la aceasta într'o oarecare măsură. Să facem deci aceasta!

„Sufletele care caută scăpare la El sunt înălțate de Isus mai presus de acuzațiile și de vorbiri- le de rău ale oamenilor: Nici oamenii, nici îngerii răi nu mai pot să acuze aceste suflete. Hristos îi face părtași de natura Sa dumnezeiască-omenească. Ei stau alături de marele Purtător de păcate în lumina ce strălucește dela tronul lui Dumnezeu”.

Fratele Arthur White, nepotul sorei White, având un manuscris în mână, și fr. Robinson, unul dintre secretarii sorei White în camera special aranjată în care se găsesc manuscrisele scrierilor sorei White. În fotografie în dreapta se vede pe un raft Biblia cea mare și grea pe care într'o viziune sora White a ținut-o în mână.

La și citește!

Studiu cu intenție sinceră

Să fim cu luare aminte la următoarele citate și să le dăm toată importanța cuvenită:

„La studiul Bibliei trebuie să întrebuițăm toate puterile noastre spirituale și să încordăm rațiunea, spre a putea cuprinde adevăratele gânduri ale lui Dumnezeu, atât cât e cu putință muritorilor; totuși, nu trebuie să uităm că, **silința și supunerea unui copil este adevăratul spirit școlar**. O înțelegere a adevărilor biblice nu depinde atât de mult de puterea rațiunii ce se întrebuițează la cercetare, cât de **sinceritatea intenției și de o dorință serioasă după dreptate**“. (Marea Luptă).

„Creat, pentru a găsi în Dumnezeu bucuria sa cea mai mare, omul nu poate găsi în nimic altceva, aceea ce ar potoli dorul inimii și ar satisface foamea și setea sufletului. **Cine cercetează Cuvântul lui Dumnezeu cu un spirit sincer și primitiv, căutând să înțeleagă adevărurile lui, acela va fi adus în atingere cu Aatorul lui**; și afară de cazul propriei sale alegeri, nu există garanție pentru posibilitatea dezvoltării sale“. (Educație).

La înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu putem ajunge numai prin lumina aceluia Spirit, prin care a fost dat Cuvântul. „Nimeni nu cunoaște cele ale lui Dumnezeu, decât Spiritul lui Dumnezeu; căci Spiritul cercetează toate, și cele adânci ale lui Dumnezeu“. Iar făgăduința Domnului dată ucenicilor Săi, era: „Când va veni acela, Spiritul adevăratului, vă va învăța tot adevărul căci va lua din ale Mele și vă va da vouă“. 1 Cor. 2, 10. 11; Ioan 16, 13. 14.

Studiu cu credință

Trebuie să studiem Biblia cu credință. „Și fără credință este

cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută“. Ebr. 11, 6. Numai studiul făcut cu credință are efect bun asupra inimii omenești.

Apostolul Pavel zice: „De aceea, mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit dela noi, l-ați primit nu ca pe un cuvânt al oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe cuvântul lui Dumnezeu, **care lucrează și în voi cari credeți**“. 1 Tes. 2, 13. După cum vedem din acest text, Cuvântul lui Dumnezeu lucrează într'un chip minunat în omul care-l cercetează **cu credință**. Fără credință, nu numai că nu poate fi înțeles, dar n'are niciun efect bun, nicio influență sfinitoare asupra vieții și caracterului. Credința călăuzește inteligența cercetătorului zelos, și-i deschide zarea lucrurilor supranaturale. Cercetând Scripturile ca să descoperim taina mântuirii, numai crezând o putem găsi căci numai credința vede ființa tainei „ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui“, prin credință; căci numai credința dă convingere deplină asupra lucrurilor nevăzute, numai credința reține în inimă Cuvântul lui Dumnezeu pe care, punându-l în practică, îl face să fie roditor în viață și caracter.

Armonizare în Studiu

Adevărurile Bibliei nu se contradic. Dacă sunt cercetate cum trebuie, „se va vedea că se potrivesc între ele în chip desăvârșit. Fiecare Evanghelie este o completare pentru celelalte. Fiecare profetie e o explicație a alteia, fiecare adevăr o dezvoltare a unui alt adevăr“. (Educație).

Și, dacă se găsesc unele con-

traziceri în Biblie, ele sunt numai aparente. Acestea nu trebuie să formeze un motiv de a pune la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia nu poate avea contradicții, din cauza unității de gândire ce predomină într'însa.

Așa, de exemplu, nu putem spune că există contradicție între cuvintele Mântuitorului: „**Eu și Tatăl una suntem**“ (Ioan 10, 30), și „**Tatăl este mai mare decât Mine**“ (Ioan 14, 28), pentru că în prima parte vorbește despre Sine ca Dumnezeu, iar în a doua, ca om.

Apoi, să fim cu băgare de seamă că, în unele texte ce par a se contradice, poate fi vorba de fapte deosebite. În cazul acesta, trebuie să cercetăm chestiunea cu multă atenție, și să vedem la ce anume se referă un text, și la ce se referă celălalt.

Așa, de pildă, șirul generațiilor lui Isus arătat de evanghelistul Matei (Mat. 1, 1—17), se deosebește de acela arătat de evanghelistul Luca (Luca 3, 23—38). Aci pare o gravă contradicție pentru cetitorul superficial. În realitate însă, Matei dă pe strămoșii lui Isus din șirul lui Iosif, tatăl său după lege, până la David; pe când Luca dă pe acei din șirul fecioarei Maria. Deci, nu poate fi vorba de contradicție între aceste două locuri din Scriptură, pentru că faptele istorice nu se referă la aceleași fapte istorice, ci au o ființă istorică deosebită.

Un alt exemplu: În cartea profetului Mica (Cap. 5,2) cetim: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că **ești prea mic** între cetățile de căpetenie ale lui Iuda“, iar în Evanghelia Matei (Cap. 2,6) unde este citat acest text din Mica, cetim: „Și tu Betleeme, pământul lui Iuda, **nu ești deloc cel mai mic** dintre căpeteniile lui Iuda“.

Deci, Mica spune: „**ești prea mic**“; Matei spune: „**nu ești deloc cel mai mic**“. Care e adevărul? Aci nu e vorba de o contradicție, ci numai de un contrast între cele două înfățișări date Betleemului. Pe de o parte, privit

ca o cetate între celelalte cetăți ale lui Iuda, el era cea mai mică dintre toate; pe de alta, însă, privit ca loc însemnat, el nu era de loc mic, deoarece din el a ieșit David, și din el avea să iasă Mesia, Mântuitorul lumii.

Așa dar, să nu ne poticnim de unele contraziceri, cari nu sunt decât aparente. Se pare că ele au scopul ca să ne determine la o cercetare și mai zelosă a Sfințelor Scripturi. Să ne ferim deci, de a da interpretări greșite diferitelor texte din Biblie. **„Un cuvânt al Domnului nu trebuie a fi întrebuițat pentru a dărâma pe un altul“**. — Marea Luptă.

Când Knox, reformatorul scoțian, fu acuzat de erezie și adus în fața reginei Maria din Scoția, între alte învinuiri ce i se aduceau, era și aceasta: „Voi tâlcuiți Biblia într'un mod“ — îi zicea regina — „iar ei (învățătorii romani) într'un alt mod; cui să cred eu și cine să fie judecător?“

Reformatorul răspunse: „Dumneavoastră, Doamnă, trebuie să credeți lui Dumnezeu, care vorbește lămurit în Cuvântul Său; și mai departe, Dumneavoastră nu trebuie să credeți nici una nici alta, ci numai ce vă învață Cuvântul. Cuvântul lui Dumnezeu e lămurit în sine însuși; și dacă vreun vers e întunecat, Spiritul Sfânt, care nu se contrazice niciodată pe sine însuși, îl explică în altă parte și mai clar, așa încât nicio îndoială nu mai rămâne, decât numai pentru acei cari sunt neștiutori din rea voință“.

De așa natură erau adevărurile pe cari le rosti curajosul reformator, în primejdie de moarte, la urechile maiestății regești.

Studiu și viață

Pe măsură ce studiem Cuvântul lui Dumnezeu, să confruntăm totdeauna cele ce am studiat, cu realitatea vieții noastre, cu experiența personală. Apoi, cu hotărâre fermă, fără întârziere, să punem în practica vieții învățăturile și cunoștințele dobândite.

„A gusta Cuvântul lui Dumnezeu“ — zice un om evlavios — „e mai mult decât a-l înțelege cu

creierul. E, a te simți fericit. Și dacă un fior de fericire ți-l dă când ți-a pătruns în pricepere, cu atât mai fericit te va face, când el va pătrunde — în ascultarea și trăirea lui — în viața ta!“

Unii dintre noi posedăm mai multe traduceri de Biblie. La texte grele consultăm diferite traduceri, pentru ca să descoperim adevăratul înțeles. Care traducere, dar, este cea mai bună? La această întrebare este greu de răspuns. Intr'un cerc de credincioși, în care se discuta asupra acestei întrebări, un bărbat a dat un bun răspuns. El a zis: **„Dintre toate eu prefer traducerea mamei mele“**. Traducerea mamei dumneavoastră? Cum înțelegeți aceasta? Bărbatul răspunde: „Pe cât îmi amintesc, mama mea a tradus Biblia pentru mine în viața ei zilnică. În traducerea ei mi-au devenit lucrurile clare și lămurite. **Intreaga ei viață e o traducere a Cuvântului lui Dumnezeu**. Orice copil poate înțelege această traducere“.

Asemenea traduceri vii de Biblie sunt cele mai de preț.

Nimic nu ne ajută mai bine să pricepem Biblia, ca hotărârea de a asculta și de a pune în practică învățăturile ei. Cunoaștem acest lucru din chiar spusele Mântuitorului. El zice: „Pentru ce nu înțelegeți vorbirea mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu. . . . Dacă vrea cineva să facă voia Lui (a Tatălui), **va ajunge să cunoască** dacă învățătura este dela Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc dela Mine“. Ioan 8, 43; 7, 17. „Fiți implinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri“, zice apostolul Iacob. Iacob 1, 22. Această mărturisire este justă, pentru că — după cum bine observă un cugetător — **nu interesează să dăm omului ceea ce nu știa, ci să facem din el ceea ce nu era**. (Ruskin).

Dacă cunoștințele dobândite nu sunt trăite în viață, atunci puterea de pricepere scade, și odată cu ea scade și zelul de a mai studia Biblia. O mărturie zice: „Numai cei ce urmează lumi-

na dată până în prezent, pot spera să primească mai departe lumina Spiritului“.

Pentru cei cari citesc Biblia, fără credință și fără a trăi învățăturile ei, ea se prezintă ca o carte întunecată. Referitor la acest fapt, se adevăresc cuvintele următoare: „De aceea, toată descoperirea dumnezeiască a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite. Dacă o dai cuiva care știe să citească, și-i zici: „**Ia, citește!**“ El răspunde: „**Nu pot căci este pecetluită!**“ Sau, dacă dai cartea unuia care nu știe să citească, și-i zici: „**Ia citește!**“ El răspunde: „**Nu știu să citesc!**“. Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, **Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine**, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească“. Isa. 29, 11—13.

Iubite și stimat Cetitor! Ascultă vocea vremurilor grele de astăzi: „**Ia și citește!**“ Dă-ți toată osteneala pentru desvoltarea gustului de citit. Citește scrieri din cele mai bune și folositoare. Nu citi tot ce-ți iese înainte, ci selecționează cărțile de citit. Învață cum să citești bine și cu folos. Ferește-te de literatura ucigătoare de suflet. Citește mai cu seamă, pe cea mai bună carte din toate câte există pe fața pământului: **BIBLIA**. Studiază paginile ei cu multă atenție și cu credință. Studiază — de asemenea — și toată literatura care se întemeiază pe învățăturile Bibliei, și care nu se depărtează de principiile ei sănătoase și nestrămutabile. Fii sincer în toate străduințele pe cari le depui pe acest tărâm al studiului. Și, mai presus de toate, caută să trăiești adevărurile minunate din Sfintele Scripturi, cari pot să-ți transforme viața din temelii, și să-ți înobileze caracterul în toată frumusețea dorită de Dumnezeu.

„**Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!**“ Apoc. 1, 3.

David M. Făurescu

Misiunea Internă

Programul misionar dela 3 Mai 1941

Program

Cântare de deschidere
Rugăciune
Raportul lucrării misionare
Daruri pentru lucrarea misionară
Cântare de cor sau instrumentală
Studiu biblic: O mare lucrare
Poezie
Lectură: Consacrare
Cântare de închidere
Rugăciune

O mare lucrare

Studiu biblic și din Mărturii

Intrebare: Cu ce este comparată biserica lui Hristos?

Răspuns: „Biserica lui Hristos poate fi comparată cu o oaste”. — „Mărturii”, vol. 5, p. 394.

Intrebare: Cine este Conducătorul acestei oaste?

Răspuns: „Unul mai mare decât Iosua conduce oștirile poporului lui Dumnezeu. Unul Care este în mijlocul nostru, chiar Isus Hristos — Conducătorul mântuirii noastre. Care a spus pentru a ne încuraja, „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. „Indrăzniți, căci Eu am biruit lumea”. El ne va conduce la o biruință sigură”. — „Mărturii” vol. 2, p. 122.

Intrebare: Cum descrie apostolul Pavel lupta în care este angajată biserica?

Răspuns: „Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, Care este Cuvântul lui Dumnezeu”. Efes. 6, 11. 12.

Intrebare: Lupta în care este angajată biserica este cunoscută și urmărită de către îngeri, trimișii cerești?

Răspuns: „Îngerii și puterile cerului urmăresc lupta pe care, în împrejurări de descurajare aparentă, o duc servii lui Dumnezeu. În timp ce creștinii se adună în jurul drapelului Mântuitorului lor, și se luptă lupta cea bună, sunt câștigate victorii noi. Toți îngerii cerului sunt în slujba umilului și credinciosului popor al lui Dumnezeu; și când oastea de lucrători cântă imnurile lor de laudă aci jos, corul de sus din ceruri se alătură lor dând slavă lui Dumnezeu și Fiului Său”. „Faptele Apostolilor” p. 154.

Intrebare: Ce este spus cu privire la viața oricărui membru din Comunitate?

Răspuns: „Viața fiecăruia este plină de trudă, oboseală și primejdii. De fiecare parte sunt dușmani gata de atac, conduși de prințul puterilor întunecului, cari nu dorm niciodată și cari nu-și părăsesc niciodată postul”. — „Mărturii” vol. V. p. 394.

Intrebare: Mai departe, ce asemănare potrivită și ce avertisment este dat creștinului?

Răspuns: „Ce s'ar întâmpla dacă jumătate din ostașii unei oștiri ar fi indiferenți și ar dormi când de fapt li s'a dat ordin ca să fie la datorie? Rezultatul ar fi înfrângere, captivitate sau chiar moarte . . . Este biserica lui Hristos indiferentă sau necredincioasă, când este vorba de consecințe de foarte mare însemnătate? Ce poate fi mai grozav decât ca o oaste de creștini cari dorm? . . . Când un creștin a încetat de a mai veghea, acest adversar puternic dă deodată un atac violent. Cu cât membrii bisericii sunt mai puțin activi și atenți, cu atât mai ușor sunt biruiți prin mijloacele sale”. — Idem.

Intrebare: Ce strigăt să răsunne prin Comunități?

Răspuns: „Solia Evangheliei să răsunne prin Comunitățile noastre. Să ne ridicăm! Lupta ne stă în față. Adevărul și minciuna se apropie de conflictul lor final. Să mergem sub drapelul însângerat al Prințului Emanuel, și să luptăm lupta cea bună a credinței, ca să câștigăm slava veșnică”. — „Servicii creștine”, p. 77

Intrebare: Cum trebuie să fie îmbrăcată biserica luptătoare pentru ca să devină o biserică biruitoare?

Răspuns: „Îmbrăcată în armura dreptății lui Hristos, biserica este gata să pășească în lupta ei finală”. — „Profeți și Regi”, p. 725. „Dacă biserica se va îmbrăca cu haina dreptății lui Hristos, îndepărtându-se de orice legătură cu lumea, atunci în fața ei vor apare zorile unei zile strălucitoare și glorioase. Făgăduința lui Dumnezeu față de ea va avea o valoare veșnică. El o va face de o slavă veșnică, bucuria multor generații”. — „Faptele Apostolilor”. p. 601.

Consacrare

„Va merge înaintea lui Dumnezeu, în Duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un popor bine pregătit pentru El”. Luca 1, 17.

Acest verset ilustrează lucrarea lui Ioan Botezătorul ca înainte-mergătorul lui Mesia la prima Sa venire pe acest pământ, și este un simbol al lucrării ce trebuie făcută de către poporul lui Dumnezeu chiar înainte de a doua venire a Mântuitorului. „Să gătească Domnului un popor bine pregătit pentru El”, — aceea-

sta este lucrarea noastră. Nu numai simplul lucru de a merge în toată lumea și de a vesti adevărul soliei îngerului al treilea la cei cari n'au auzit, dar în primul rând de a pregăti biserica și de a o face în stare să întâmpine pe Regele Regilor, „ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără sbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”. Efes. 5, 27.

Nu este suficient de a adăoga numai nume în registrul Comunității. Deși Cuvântul inspirat vorbește cu plăcere deseori de mulțimi, — și noi dorim să fim în număr mare, noi dorim să răsunăm strigătul de avertizare în toată lumea, și de a aduce mulțimi mari în corabia salvării, — totuși nu numărul mare de membri ne va mântui. Datoria noastră este ca să pregătim poporul; nu numai a-l instrui în punctele de credință, nu numai a-l aduce în biserică, ci prin ajutorul lui Dumnezeu, de a ne pregăti mai întâi propriile noastre inimi pentru venirea Domnului, și apoi de a ajuta ca fiecare membru din Comunitate să fie pregătit pentru venirea Domnului; și după aceea a face ca cei cari sunt gata să meargă și să ajute pe oameni a se pregăti și ei repede.

Domnul ne-a dat adevărul care va găti un popor pentru venirea Sa. Noi avem o solie bine definită, — solia care a scos în evidență pe Adventiștii de Ziua Șaptea în fața lumii, și care va sfârși lucrarea Evangheliei și „va găti Domnului un popor bine pregătit pentru El”. Domnul dorește ca noi să ducem adevărul lumii, și să fim harnici în semănarea seminței pretutindeni în inimile oamenilor.

Rămășița poporului lui Dumnezeu trebuie să fie un popor convertit. Prezentarea acestei solii va avea ca urmare convertirea și sfîntirea sufletelor.

Noi trebuie să simțim puterea Spiritului lui Dumnezeu în această mișcare. Aceasta este o solie bine definită și minunată; ea cuprinde totul pentru cel care o

primește, și trebuie vestită cu glăsură. Noi trebuie să avem o credință adevărată și temeinică în faptul că această solie va înainta având o importanță crescândă până la sfârșitul timpului”. — „Mărturii” vol. 9, p. 154.

Noi ne referim adesea la această „mare strigare” a soliei îngerului al treilea, și privim înainte la timpul când va avea loc în toată plinătatea ei. Dar ce va determina această „mare strigare”? Ea se va produce când fiecare ins din această mișcare va fi un Ioan Botezătorul, care va striga, „Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”, având fiecare inima sa pregătită, și ajutând de „a găti Domnului un popor bine pregătit pentru El.”

Ceea ce avem nevoie, poate mai mult decât orice alt lucru, este o înviorare a credinței în apropiata venire a lui Isus. Noi nu putem predica și învăța pe alții solia, și a găti un popor, dacă în inimile noastre simțim că venirea lui Hristos poate întârzia cu zece, douăzeci, treizeci de ani sau chiar mai mult. Câteodată ne este așa de ușor să privim înapoi și să ne spunem nouă înșine: Ei bine, suntem în credință de mult timp, și s'ar putea să mai fie încă mult timp până să vină Hristos! Fraților și surorilor, noi suntem mai aproape de judecată decât ne putem închipui.

În parabola celor zece fecioare timpul întârzierii este scos în evidență, și se spune că „fiindcă mirele zăbovea, **au ațipit toate și au adormit**”. Dar când aceste fecioare somnoroase s'au deșteptat la strigarea din miezul nopții: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare”, numai jumătate erau gata. Fiecare din ele avea câte o candelă, dar cinci erau fără untdelemn, și fiind astfel nepregătite, nu puteau păși la înfăptuirea speranțelor lor cari multă vreme se concentraseră asupra venirii Mirelui. Avem nevoie de candelă — forma prezentării adevărului; dar mult mai esențial decât aceasta este untdelemnul din lampă, — puterea adevăru-

lui. Noi trebuie să avem untdelemnul harului divin în viețile noastre, și o zilnică experiență de biruință asupra păcatului; așa ca atunci când numele noastre sunt strigate să nu fim găsiți cu lipsuri. În această perioadă de întârziere, să ne deșteptăm și să cercetăm candelarele noastre spre a vedea dacă au untdelemn. Apoi să strigăm, „Iată, mirele vine”, pentru a frezi biserica somnoroasă și „a găti Domnului un popor bine pregătit pentru El”.

În primele îndrumări ce ne-au fost date prin Spiritul Profeției, este descrisă călătoria poporului advent spre Cetatea Sfântă. Este o scenă care ar trebui să rămână imprimată în chip deosebit în memorie, păstrată în strălucire și ferită de a se acoperi de praful anilor cari se scurg. Iată ce este scris:

„M'am întors să mă uit după poporul Advent în lume, dar nu-l putui găsi; atunci o voce îmi zise, 'Privește iarăși, dar privește puțin mai sus'. Eu atunci ridicai ochii și văzui o cale dreaptă și îngustă, întinsă în sus, deasupra lumii. Pe cărarea aceasta mergea poporul Advent spre cetatea care se afla la capătul celălalt al cărării, care luminează, îngerul mi-a spus că a fost strigătul dela miezul nopții. Lumina aceasta lumina pe toți de-a-lungul căii și dădea lumină pentru picioarele lor, ca ei să nu alunece, sau să se împiedece de ceva. Dacă ei își țineau ochii fixați spre Domnul Isus, Care era chiar înaintea lor, să-i conducă spre cetate, atunci ei erau în siguranță. Dar curând curând unii obosiră și ziseră că cetatea e prea departe, iar ei așteptau să intre mai de mult. Atunci Isus îi încurajă ridicând brațul Său biruitor, iar din brațul Său venea lumină, care se revărsa peste ceata Adventă; iar ei strigau: „Alleluia!” — „Experiențe și Viziuni”. p. 24.

Dumnezeu este la lucru în această lume. Evenimentele despre cari am cetit cu mulți ani în urmă, au loc în fiecare zi. Când am cetit de prima dată cu privire la ceea ce trebuia să se întâmple

ca semne ale sfârșitului tuturor lucrurilor, inimile ne-au fost mișcate; dar cu cât mai mult ar trebui să fim mișcați când vedem evenimentele cari au loc acum. Astăzi în orice loc vedem „strămtorare printre neamuri, cari nu vor ști ce să facă în fața urletului mării și al valurilor”. Lumea piere în fața ochilor noștri. Milioane de oameni privesc la sfârșitul lumii care vine — dar nu cu o dorință plină de bucurie de a întâmpina pe un Liberat și Mântuitor, ci cu o descurajare desnădăjduită, ca la o catastrofă inevitabilă a zilei celei mari.

Noi trebuie să convingem pe credincioșii noștri să meargă și să spună lumii că există o speranță — speranță care este în mod sigur întemeiată pe apropiata venire a Mântuitorului pe norii cerului ca să ia la El pe toți cari vor primi darul vieții veșnice. Este un privilegiu binecuvântat și plin de bucurie pentru noi, ca să invităm pe „prinșii de război plini de nădejde” să se întoarcă la Stânca, Cetățuia cea tare, a Dumnezeului nostru. Aceasta este misiunea bisericii în aceste clipe.

„Așa vorbește mai departe Domnul: La vremea îndurării Te voi asculta, și în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara, și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: „Ieșiți!” și celor ce sunt în întunec: „Arătați-vă!”. Isa. 49, 8. 9.

Noi putem vedea mâna lui Dumnezeu conducând evenimentele în vederea unei grabnice încheieri a lucrării Sale. Noi nu trebuie să ne îngăduim a privi la întinderea câmpului, sau la mărimea lucrării ce o avem de făcut; sau să pierdem timpul făcând socoteala cât timp ne va trebui ca să încheiem lucrarea soliei îngerului al treilea. Există un Dumnezeu în ceruri Care cunoaște orice inimă sinceră. El are sub comanda Sa mai mulți îngeri decât există oameni pe pământ, și El poate trimete câte un înger pentru fiecare suflet ca să-l con-

ducă pe calea luminii ce-l va aduce în contact cu solia mântuirii. Noi nu trebuie să socotim numărul membrilor noștri, sau forțele noastre din câmp, și să-l comparăm cu milioanele de păgâni neavertizați. Dumnezeu poate termina lucrarea Sa într'un timp foarte scurt, când poporul Său este gata a răspunde la minunata Sa conducere.

Ar trebui să înălțăm rugăciuni mult mai bine precizate de a ni se întări credința în apropiata venire a lui Isus. Dacă toți credincioșii din toate țările ar striga: „Vino, Doamne Isuse, vino de grabă”, eu cred că El ar răspunde acestor rugăciuni. Să ne rugăm ca Hristos să vină de grabă. Aceasta este singura noastră nădejde. Dacă în mod sincer am înălța această rugăciune, Dum-

nezeu ne-ar putea folosi pentru a încheia grabnic lucrarea Sa. Nu există vreo altă nouă fază sau plan prin care să putem încheia lucrarea; nu există vreo altă metodă nouă. Singura metodă pe care trebuie s'o studiem este Isus. El este Singurul Care poate încheia lucrarea. Dacă noi am viețui zi cu zi în prezența Sa, n'ar trebui să ne gândim așa de mult la planuri și metode, ci am fi suflete câștigătoare, pentru că viața noastră este în armonie cu mărturisirea noastră, și Spiritul lui Dumnezeu mărturisește prin noi în favoarea adevărului.

Noi ar trebui să ne consacram Domnului în totul pentru terminarea lucrării. Domnul vine în curând, și El dorește ca noi să fim gata și să pregătim și poporul.

Cincisprezece minute misionare

Sâmbătă 3 Mai, 1941

Subiect: Privilegiul unui creștin

Este un privilegiu al nostru de a fi câștigători de suflete. Nu importă dacă ești mare sau mic, bogat sau sărac, învățat sau neînvățat; este un privilegiu al fiecăruia. Fiecarui urmaș al lui Hristos îi este dată această minunată ocazie, acest minunat privilegiu de a vedea o nouă viață transformată, încă un suflet câștigat în acest an. Ce privilegiu minunat!

Dar aceasta nu este totul. Câștigarea de suflete este lucrarea cea mai nobilă pe care tu și eu o putem face. Ea îmbogățește viața, o face demnă de trăit și produce o bucurie și o pace pe care niciun alt lucru nu o poate aduce, oricât de bun și de valoros ar fi el. Acest privilegiu este un dar, și anume cel mai de valoare pe care-l poate oferi cerul. Acum vă aparține. Poate că anul viitor nu-l veți mai avea.

Strângeți rapoartele misionare!

Sâmbătă 10 Mai, 1941

Subiect: Primele lucruri au precădere.

Firmele comerciale plătesc sume mari de bani pentru a-și lăuda marfa și a le face a fi obiectul atenției publice. Experiența a dovedit importanța cea mare a reclamei. Creștinis-

mul, însă, este mărturisit și dovedit cel mai bine în cercul familiei. Aci au fost câștigate cele mai mari biruințe, și tot aci au fost aduse cele mai mari servicii. Aci sunt ocaziuni prielnice pentru toți.

Gândiți-vă puțin la Petru și Andrei. Petru a devenit un predicator al Noului Testament și un scriitor renumit. La Rusalii el a vorbit mulțimii, dar Petru n'a făcut niciodată o lucrare mai mare decât a făcut fratele său Andrei, pentru că Andrei a fost acela care l-a găsit pe Petru și l-a adus la Isus. Poate numai câțiva dintre noi pot fi un Petru, dar noi toți putem fi un Andrei. Noi toți putem aduce pe cineva la Isus. Chiar și mai mult, raportul spune: „El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simion”. Pentru Andrei aceasta a fost prima dintre toate celelalte obligațiuni creștine ale sale, și a adus-o imediat la îndeplinire. Tu și eu nu avem nimic altceva mai important în tot acest program anual, decât datoria de a câștiga un suflet. Acesta este primul lucru. Afară de aceasta nu avem nicio altă lucrare de făcut de aceeași importanță. S'o facem anul acesta în primul rând.

„Servieta Misionară” își face lucrarea ei deosebită în casele membrilor?

Strângeți rapoartele misionare.

Sâmbătă 17 Mai, 1941

Subiect: Să nu uităm

Astăzi este ziua experiențelor. Cineva a spus că în Biblie există cinci negațiuni „nu” cari se referă la lucrătorii creștini. Acestea sunt: Nu te teme, nu te întrista, nu te descuraja, nu te înșela, și ultima, nu uita. „Nu uita niciuna din binefacerile Lui!” Ps. 103, 2. Așa după cum trebuie ca noi să nu ne întristăm și să nu ne înșelăm, tot așa trebuie să nu uităm ce a făcut Dumnezeu pentru noi și prin noi. De aceea să ne gândim astăzi la lucrarea Sa așa după cum am văzut-o în timpul săptămânii trecute. Este posibil ca să avem unele experiențe cari să încurajeze pe alții. De aceea să nu uităm ca să vorbim de toate aceste binefaceri.

Dă ocazie să se spună experiențe. Strângeți rapoartele misionare!

Sâmbătă 24 Mai, 1941

Subiect: Calea binecuvântării.

O credincioasă a venit la Moody, cu ocazia unei adunări a sa, și i-a spus: „Domnule Moody, a fost foarte plăcut. Dacă aș ști cum să păstrez

această binecuvântată apropiere de Maestrul meu așa cum am simțit-o acum, aș fi cea mai fericită femeie din lume”. Moody i-a răspuns: „Soră, am să-ți spun cum să faci: Să petreci în fiecare zi câte cincisprezece minute vorbind cu Dumnezeu în rugăciune, în fiecare zi câte cincisprezece minute lăsând ca Dumnezeu să-ți vorbească prin Cuvântul Său, și în fiecare zi câte cincisprezece minute vorbind cuiva despre Dumnezeu. Dacă faci acest lucru vei simți aceeași binecuvântată apropiere de Domnul în fiecare zi”.

Strângeți rapoartele misionare!

Sâmbătă 31 Mai, 1941

Subiect: Fiecare membru un câștigător de suflete.

Text misionar: Isaia 66, 8.

Legea vieții este legea răspândirii și a înmulțirii. Când o specie încetează de a se mai reproduce, atunci începe să dispară. Acest lucru este adevărat și pentru Comunitate. Fiecare Comunitate ar trebui să țintească să-și dubleze numărul de membri. Singura cale prin care poate fi făcut

acest lucru este ca fiecare membru să-și pună în inimă ca să câștige cel puțin un suflet, reproducându-se astfel pe sine însuși. Așa după cum seamănă semănătorul sămânța, tot așa ar trebui noi să semănăm Cuvântul lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Căldura și umezeala face sămânța să incolțească. Semănătura este îngrijită cu atenție și păzită de către semănător până ce este gata pentru recoltă. Câștigătorul de suflete trebuie să ude sămânța cu lacrimi și rugăciuni. Vezi Ps. 126, 6.

Semănătorul așteaptă o recoltă din semănatul seminței. La timpul potrivit el își adună roadele muncii sale. Tot așa și lucrătorul misionar ar trebui să aștepte roadele muncii sale. Vine un timp când sufletele trebuie aduse să ia o hotărîre și să le vedem primind botezul. Comunitatea ar trebui să se străduiască pentru câștigarea de suflete așa cum stă scris în Isaia 66, 8.

Dă ocazie să se spună experiențe, mai ales în legătură cu „Servieta Misionară”.

Strângeți rapoartele misionare.

Responsabil: I. Reit

Săptămâna de Sacrificiu

de la 31 Mai la 7 Iunie 1941

Program

Sâmbătă 31 Mai:

1. Cântare de deschidere
2. Rugăciune
3. Cântare specială
4. Lectură: În planul lui Dumnezeu de mântuire a fost rânduit sacrificiul
5. Lectură: Răsplata sacrificiului
6. Impărțirea plăcurilor
7. Cântare de închidere
8. Rugăciune

Notă către lucrătorii și presbiterii comunităților: Și anul acesta ca și în alți ani ni se oferă plăcuta ocazie de a veni la Domnul cu un dar special. Darul acesta să fie venitul nostru de pe o săptămână întreagă. Dacă cu toții simțim lipsuri, lucrarea lui Dumnezeu simte la fel lipsuri și are nevoie grabnică de ajutor.

În casele multor predicatori și lucrători se vede lipsa de cele trebuincioase pentru ei și copiii lor și cu toate acestea comitetele au hotărît ca și în anul acesta să se rețină fraților predicatori și lucrători întreg

Fratele Ieremia, misionarul român din Detroit, America, împreună cu fiul său pe treptele Capitolului.

salariul lor de pe o săptămână, aceasta ca un dar pentru „Săptămâna de Sacrificiu”.

Frații membri ai comunităților noastre de asemenea au arătat dorința ca să participe și ei cu toții alături de predicatori și lucrători cu venitul lor de pe o săptămână. Acum să se dea fiecăruia un plic, care în Sabatul din 7 Iunie îl va aduce fiecare cu darul oferit pentru Săptămâna de Sacrificiu.

Frații presbiteri pe lângă alte cuvinte de încurajare vor găsi aici în Curierul Misionar câteva cuvinte cu privire la Sacrificiu. Tot așa în Sabatul din 7 Iunie vor găsi cuvinte pentru programul din Iunie, în Curierul Misionar din acea lună.

Bunul Dumnezeu să ajute ca fiecare frate presbiter să fie inspirat cu cuvinte de stimulare așa ca inimile să fie predate Domnului și gata pentru sacrificiu.

Ioan Reit

In planul de mântuire a fost rânduitor sacrificiul

Sacrificiul a fost rânduitor în planul lui Dumnezeu pentru vestirea Evangheliei. Dumnezeu ar fi putut alege și un altul. Ar fi putut ca întregul plan al mântuirii să fie împlinit prin îngerii Săi, deci, ca aceștia să aducă pământului pierdut harul Său care îi era oferit. El ar fi putut să ne lase cu totul la o parte. Dar făcând astfel, El ar fi fost nevoit să ne lipsească de cea mai plăcută bucurie pe care o poate simți cineva în viața aceasta, cum și de gloria vieții viitoare: aceea de a vedea ajunse suflete în Impărăția lui Dumnezeu prin eforturile noastre personale. Și dacă dorim să gustăm această bucurie, atunci trebuie să gustăm și ceva din suferințele Domnului. Numai prin greutate și muncă, pot fi aduși păcătoșii la o naștere din nou, și numai cei cari au plătit acest preț pot simți și intra vreodată în bucuria Domnului nostru, când El „va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora”.

Sacrificiul nu înseamnă a da din prisosul tău, ci a da ceva din însăși viața ta. Când a stat cu ucenicii Săi în fața visteriei templului și Se uita cum aruncă norodul bani în casa visteriei, mi se spune că mulți cari erau bogați aruncau mult, și că a venit și o văduvă săracă, și a aruncat doi bănuși cari fac un gollogan. Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi și le-a zis: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în visterie; căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască”. Marcu 12, 41—44.

Acele persoane bogate de cari se spune că dădeau mult, nu făceau un adevărat sacrificiu. Ele dădeau din bogăția lor mult, dar văduva a dat din sărăcia ei tot ce avea ca să trăiască. Ea a dat tot ce a avut. Ca urmare a darului ei așa mic cum era, aceasta o

făcea ca apoi să sufere lipsa. Ea nu numai că nu avea pentru vreo plăcere în viață, dar nu avea nici pentru cele necesare vieții. Însă credințioșii ei pentru lucrarea lui Dumnezeu a mers până acolo că a făcut toate eforturile pline de sacrificiu, și această purtare a ei a făcut pe Isus să o socotească mai presus de toți cei cari au adus darurile lor în ziua aceea de sacrificiu.

Nu mărimea darului face ca el să fie atât de prețuit de Dumnezeu, ci inima cu care este adus acest dar. „Pentru că, dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce nu are”. 2 Cor. 8,

12. Nu cantitatea de bani pe care o dăm este spre care privește Domnul, spre a hotărî valoarea darului nostru pentru lucrarea Domnului, ci ceea ce rămâne în buzunarul nostru este ce hotărăște valoarea darului făcut. Dacă dăm din ce avem pentru trai, atunci darul este socotit ca sacrificiu, și prin aceasta dătorul este socotit că a făcut un legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu.

Referitor la aceștia va spune Domnul Hristos îngerilor Săi: „Strângeți-Mi pe credințioșii Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă”. Ps. 50, 5.

Ioan Reit

Răsplata sacrificiului

Solia despre Mântuitorul ce stă să vină trebuie să ajungă la toți locuitorii pământului. Mai sunt încă locuri unde oamenii încă nu au auzit despre apropiata venire a Mântuitorului Isus Hristos a doua oară, deși predicarea Evangheliei a pătruns în toate țările din lume. Pentru mântuirea omenirii din păcat, Dumnezeu a făcut cel mai mare sacrificiu. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viață veșnică”. Deci nu este numai o datorie ci un adevărat privilegiu pentru fiecare membru al Bisericii lui Hristos ca să ia parte la răspândirea Evangheliei lui Hristos în lume. Biserica Apostolilor a ales bărbați și femei și i-a trimis în lume cu însărcinarea să predice Evanghelia lui Hristos. Sacrificiul era tot atât de mare și pentru cel ce era trimis ca și pentru cel ce-l trimetea. Lucrarea lui Dumnezeu a înaintat în lume prin sacrificiu continuu.

Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o fur-

tună puternică. El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său: „Strângeți-Mi pe credințioșii Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă”. Ps. 50, 3—5.

După măsura de sacrificiu va fi măsurată judecata lui Dumnezeu față de oameni. Noi fiecare suntem chemați să facem un legământ cu Hristos prin sacrificiu, dându-ne inimile, viața, și de bunăvoie și cu bucurie tot ce avem.

În curând marea mișcare a celei de a doua veniri a Domnului va triumfa glorios. Despre nimic nu suntem atât de siguri ca despre aceasta. Dar este pusă înainte o răsplată strălucită pentru cei ce așteaptă cu bucurie fericita nădejde și iubesc venirea Lui. 2 Timotei 4, 8.

„Iată, Eu vin curând: și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta Lui. . . Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu ca să adeverească aceste lucruri, pentru Biserici. . . Da, Eu vin curând! Amni”. Noi cu toții strigăm: Amin, Vino Doamne Isuse.

Evanghelia în tip

Prin cădere, omul pierdu tot ce un Dumnezeu iubitor pregătise pentru el la început. Cămin, sănătate, fericire, și chiar viața însăși erau pierdute. Păcatul dăduse naștere unei prăpăstii pe care nu putea s'o treacă, și îl lăsa fără Dumnezeu și fără nădejde în lume. Nu era niciun mijloc de a mai reveni. Nu avea niciun preț de răscumpărare pentru sufletul său. El era pierdut, fără nădejde.

Dar Dumnezeu veni în ajutor. Acel care crease pe om după chipul Său, pregăti de bună voie o răscumpărare. Ceea ce-L îndemna la acest act minunat era iubirea Sa cea mare. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3, 16.

Răscumpărarea omului nu putea fi adusă la îndeplinire prin lucruri trecătoare, ca aur și argint, deoarece trebuia vărsată toată plata păcatului său, și „plata păcatului este moartea”. Rom. 6, 23. Această pedeapsă fusese adusă la cunoștința lui Adam încă dela început, și nu era nicio scăpare de ea. Porunca divină spunea că dacă omul păcătuiește, va muri negreșit. De aceea un corespunzător plan de răscumpărare trebuia să pregătească o moarte înlocuitoare, și aceasta să fie dela unul care are drept să moară în locul omului. Există numai o singură ființă în întreg universul care ar fi fost în stare să devină Răscumpărătorul omului și al cărui sânge ar fi putut să ispășească vina sa, și acesta

era Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Vieța unui înger n'ar fi putut face aceasta. Niciun om nu putea să moară pentru păcatele unui alt om, și apoi să facă față pretențiilor legii. Singur Dătătorul legii putea să stea între omul căzut și legea călcată, și să sufere pedeapsa pentru vinovăția omului. Un mântuitor dintre oameni, sau chiar un mântuitor dintre îngeri, n'ar fi fost de ajuns. Se cerea mai mult decât o moarte înlocuitoare și o vărsare de sânge. Era necesar să moară cineva care, având putere asupra morții, trebuia să iasă din mormânt, să se urce la ceruri, să apară în fața Tatălui, și aci să prezinte sângele său ca ispășire pentru păcatele omului. Un înger sau un om ar fi putut muri pentru om, dar acesta n'ar fi trecut dincolo de mormânt. El n'ar fi avut putere asupra morții. El n'ar fi putut ieși afară ducând cu sine cheile morții și ale iadului cu ajutorul cărora să deschidă mormintele acelor cari aveau să creadă în el. El nu s'ar fi putut urca la Tatăl ca să aducă sângele său înaintea legii călcate și să-l dea ca ispășire pentru păcatele omului. Dar Isus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu putea să facă toate acestea.

Când făgăduința liberării fu dată lui Adam și Evei în Eden după căderea lor în păcat, prin aceasta nu se înlătura pedeapsa cu moartea, ci se hotăra ca Dumnezeu să sufere în folosul păcătosului. Tot planul de mântuire era clădit pe ideea ca cineva să moară în locul omului - nevinovatul suferind pentru vinovat. Hristos avea să ia locul păcătosului, să poarte întreaga sarcină a păcatului și a vinei sale, și să plătească întreaga pedeapsă pentru acesta prin moartea Sa. În felul acesta integritatea neschimbătoarei legi a lui Dumnezeu putea să rămână în picioare, și totuși păcătosul putea să fie liberat de sentința de moarte.

Vechile jertfe

Curând după cădere fu instituit un serviciu tipic pentru ca să se păstreze mereu în mintea omenescă singurul plan prin care omul putea să fie răscumpărat din păcat. Primul exemplu practic de această natură a fost învățat din fapta lui Dumnezeu când ucise câteva animale spre a face îmbrăcăminte de piele pentru prima pereche de oameni, ca să înlocuiască șorțurile de frunze de smochin pe cari și le făcuse ei înșiși. Aceasta avea să-i învețe în chip vădit că vina și rușinea omului nu pot fi acoperite prin propriile sale eforturi sau prin faptele mâinilor sale, ci numai prin moartea înlocuitoare a altuia. În felul acesta, ca o ur-

O parte dintre sânguitorii membri ai frumoasei Comunități române din Chicago, America, împreună cu sora Ieremia, dând o mână de ajutor unei surori românce la lucrarea grădinei. E plină de inspirație râvnă pe care o depun.

mare a morții lui Hristos, noi putem să fim acoperiți prin mânia dreptății Sale.

Mai târziu vedem pe Cain și pe Abel aducând jertfe lui Dumnezeu. Jertfa lui Abel, care era din cele dintâi născute ale turmei sale, a fost primită, pentru că sângele jertfei simboliza în chip potrivit moartea făgăduită a Fiului lui Dumnezeu în locul omului; jertfa lui Cain n'a fost primită pentru că ea nu era un tip al sângelui ispășitor. Această jertfă consta numai din roadele pământului. Ea arăta încercările omului de a câștiga favoarea lui Dumnezeu prin propriile sale mijloace.

Acest plan de a aduce jertfe preînchipuitoare deveni general în poporul lui Dumnezeu. Cetim despre Noe, Abraam, Iacob și mulți alții dintre bătrânii patriarhi săvârșind acest serviciu în chip regulat. Era mijlocul lor de a arăta credința în făgăduința unui Răscumpărător, și era mijlocul lui Dumnezeu de a ține înaintea omului o pildă și o aducere-aminte de planul răscumpărării.

În timpul șederii în Egipt sistemul acesta fu în mare măsură înlăturat ca urmare a asupririi și unul din motivele de seamă în favoarea liberării prin intervenția specială a lui Dumnezeu, a fost ca acesta să poată fi restatornic. „Ei au zis: „Ni S'a arătat Dumnezeul Ebreilor. Dă-ne voie să facem un drum de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, pentru ca să nu ne bată cu ciună sau cu sabie". Exod 5, 3.

În timpul călătoriei prin pustiu, copiii lui Izrail, lucrând sub directa instrucțiune a lui Dumnezeu prin Moise, ridicară un sanctuar unde serviciul tipic sau preînchipuitor putea fi continuat în chip regulat. Au fost orânduți preoți a căror datorie era de a conduce acest serviciu, și s'a stabilit un program zilnic și anual sub directa poruncă a lui Dumnezeu. Serviciul acesta a fost aranjat în așa fel, ca să poată ilustra tot planul Evangheliei. Sanctuarul, de exemplu, avea să reprezinte sanctuarul ceresc, al

cărui ziditor, dedăru Pavel în Ebrei 2, 8, este Dumnezeu, nu omul. Preoții reprezentau pe Hristos ca slujitor în Sanctuarul ceresc. Jertfele cari se aduceau reprezentau de asemenea pe Hristos ca jertfă pentru păcatele omului.

Legea lui Moise

Domnul a dat o lege prin Moise, prin care se regulau diferitele lucrări ale preoților în serviciul lor din sanctuar, arătând chiar când și cum trebuie să fie săvârșită fiecare parte a serviciului. Despre această lege Moise zice în Levitic 7, 37. 38. „Aceasta este legea arderii de tot, a darului de mâncare, a jertfei de ispășire, a jertfei pentru vină, a închinării în slujbă și a jertfei de mulțumire. Domnul a dat-o lui Moise pe muntele Sinai, în ziua când a poruncit copiilor lui Izrail să-și aducă darurile înaintea Domnului, în pustia Sinai".

În multe locuri în Biblie este amintită această lege sub numele de legea lui Moise, spre deosebire de Legea celor zece porunci, care este arătată adeseori ca Legea lui Dumnezeu. De fapt, călcarea Decalogului, care constituie idealul moral cel mai înalt al lui Dumnezeu pentru toată lumea, făcu necesar adăugarea acestui serviciu tipic (preînchipuitor).

Întreg acest serviciu avea de a face cu îndepărtarea vinei dela acei cari călcase acest cod moral, a cărui călcare este păcat. 1 Ioan 3, 4. Așa dar, aceasta trebuie să fie legea tipică la care se referă Pavel în Galateni 3, 19, când afirmă: „Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța", căreia îi fusese făcută făgăduința. Mai departe Pavel afirmă, în Ebrei 9, 8—10 că întregul serviciu tipic era o orânduire temporală constituind „o asemănare pentru vremurile de acum" și constând din „niște porunci pământești, date până la o vreme de îndreptare". Cu alte cuvinte, tot sistemul acesta a fost dat cu scopul de a ilustra omului cum Dum-

nezeu Iși propuse de a-l libera de pedeapsa păcatului, printr'o jertfă înlocuitoare, și de asemenea să pregătească omului un mijloc prin care putea să-și dovedească credința sa vie în măsura luată de Dumnezeuul său.

Când cineva din tabăra lui Izrail săvârșea un păcat, el prin această faptă, făcea ceva față de Legea care fusese scrisă de degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră și cari erau așezate în chivotul ce se găsea în sanctuar. Niciun păcat nu putea fi săvârșit fără să aibă urmare asupra legăturii păcătosului cu această lege. Legea condamnă păcatul. Ea declara că păcătosul, prin fapta sa de neascultare, a călcat legea. Pentru motivul acesta păcătosul era pus sub condamnare la moarte, care este pedeapsa dată pentru păcat; și numai dacă s'ar fi putut găsi vreun mijloc de înlocuire, ar fi fost cu putință pentru el să scape de această pedeapsă.

Substituirea prevăzută de Dumnezeu în Hristos era ilustrată în serviciul sanctuarului prin mergerea păcătosului la turmă și prin alegerea unui miel sau a unui ied fără cusur și prin aducerea lui ca jertfă la ușa sanctuarului. El trebuia să pună amândouă mâinile pe capul animalului de jertfă, și trebuia să-și mărturisească păcatul. În felul acesta, păcatul trecea, în chip simbolic, asupra mielului, care era socotit acum drept purtător al păcatului; și păcătosul care fusese adevăratul călcător al Legii, era în chip simbolic liberat de sarcina vinei sale. Mielul era înjunghiat și sângele său era dus de preoți într'un vas la altar, unde cu o parte se stropea altarul și restul era vărsat pe pământ înaintea altarului. Aceasta mărturisea că un înlocuitor murise pentru păcătos. Lovitura care avea să cadă asupra capului păcătosului, căzuse asupra victimei nevinovate, și sângele său fusese vărsat ca o confirmare a faptului că în chip simbolic pretențiile Legii fusese satisfăcute, că plata păcatului fusese plătită.

Folosul serviciului tipic

Deși nu era niciun folos real în sângele vărsat al animalelor jertfite, totuși acest serviciu arăta în viitor spre Hristos, spre sacrificiul Său de pe Golgota și spre aducerea neconținută a sângelui Său ca mare preot în sanctuarul ceresc, înaintea tronului lui Dumnezeu; și în aceasta se cuprinde folosul acestui serviciu tipic. Totuși Iudeii, ajunseră să-și pirotească ochii numai asupra ceremoniei însăși, și cea mai mare parte din ei uită cu totul însemnătatea acesteia. Așa se explică faptul că ei respinseră pe Hristos. Ei credeau că deoarece erau urmașii literali ai lui Abraam și păstrase cu strictețe legea privitoare la conducerea serviciului tipic din sanctuarul pământesc, erau absolut siguri de cereri; totuși serviciul din sanctuarul pământesc servește acum numai ca o pildă. Planul lui Dumnezeu era ca Iudeii să vadă în acest serviciu o ilustrare zilnică a venirii lui Hristos ca Miel al lui Dumnezeu să-Și dea sângele Său ca jertfă pentru păcatele oamenilor, și mai târziu să înceapă lucrarea Sa de slujitor în sanctuarul ceresc, să servească ca reprezentant al omului și ca mare preot, dar în aceasta ei au dat greș.

Noi credem că ar fi imposibil pentru cineva să creadă în serviciul sanctuarului pământesc și în același timp să fie un modernist sau să tăgăduiască faptul că moartea lui Isus a fost o jertfă înlocuitoare pentru păcat. Serviciul sanctuarului, mai bun decât oricare altă parte a Vechiului Testament, prezintă adevărata poziție a lui Hristos în planul de mântuire. El stabilește în chip hotărât învățătura despre sângele ispășitor. El clarifică faptul că singura nădejde de răscumpărare a omului din puterea păcatului și a călcării Legii este în moartea ca jertfă înlocuitoare a lui Isus, Mielul lui Dumnezeu. În Ebrei 9, 22, Apostolul Pavel afirmă că „fără vărsare de sânge, nu este iertare; aceasta vrea să spună că nimic afară de moarte nu poate face cu

putință ispășirea pentru călcarea legii lui Iehova.

Dacă omul n'ar fi găsit un înlocuitor în Hristos, atunci n'ar fi existat niciun păcătos pe pământ care să aibă o nădejde oarecare de liberare de vina păcatului, sau de a câștiga viața veșnică. Plata păcatului trebuia să fie achitată. Nici nu se poate altfel. Și tocmai pentru lucrul acesta va fi absolut trebuitor ca păcătoșii cari în cele din urmă resping favoarea mântuirii făcută prin Hristos, și se înfățișează la judecată fără să-L fi mărturisit pe El ca Mântuitorul lor, să moară cu o moarte veșnică, și să fie pedepsiți cu despărțirea pentru totdeauna de Creatorul lor, ca ispășire personală pentru propriile lor păcate.

Hristos a murit pentru orice om

În Ebrei 2, 9, Pavel face declarația că Hristos „prin harul lui Dumnezeu, avea să guste moartea pentru toți”. Prin moartea și lucrarea Sa după aceea, s'a făcut cu putință răscumpărarea oricui care trăește pe pământul acesta; dar toate aceste posibilități devin folositoare numai dacă păcătosul individual primește pe Hristos ca înlocuitor și Mântuitor. Trebuie să ținem seama că Hristos n'a murit pentru Sine. Chiar Pilat, după ce L-a cercetat, declară mulțimii care cerea viața Sa, că n'a găsit în El nicio vină pentru care să-L condamne la moarte. Deoarece nu săvârșise niciodată păcat, nici nu trebuia prin urmare să moară pentru păcatul Său. Așa dar, singurul motiv pentru care Isus Hristos își dădu viața pe Golgota fu acela că de bună voie primi să moară în locul omului. Tocmai de aceea declară și Petru în prima sa epistolă, capitolul 1, 18, 19; „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”.

Așa dar, aceasta era lecțiunea care se putea învăța din serviciul sanctuarului pământesc.

ANUNȚURI

Vând una mașină de tricotaj, marca Dubied No. 5/50. A se adresa: Ioan T. Neaga, Com. Oinacu, jud. Vlașca.

Caut un frate pentru serviciu în curte. A se adresa: Nițu Țene comerciant, Com. Furculești, jud. Telerman.

Vreau să dau pe băiatul meu ca ucenic la mecanică, la un frate. A se adresa: I. Trifu, Com. Gherghița-Jud. Prahova.

Caut ucenic credincios dela 14 ani în sus, pentru „Rotărie specială”. Adresa: Constantin Movileanu, Com. Perșinari, jud. Dâmbovița.

Fratele Marin Săndulescu anunță pe toți frații cari s'au oferit cu copii, că a adoptat un copil, și deci le mulțumește pentru oferta făcută.

Frate Refugiat dorind să-și refacă Biblioteca, roagă pe cei ce au cărți și colecții de reviste din Editura noastră sau alte Edituri, să comunice pe adresa Redacția Curierului Misionar:

Ce cărți și reviste ar avea de vânzare, starea în care să găsească și prețul ce ar dori să primească pentru ele. Anunțurile se vor trimite pe adresa: *Curierul Misionar*, pentru Refugiat, București IV str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.

Vând mașină de ciorapi Nr. 6, în perfectă stare, cu 3 rânduri de ațe în rezervă. A se adresa: Maria R. Paleloga, Str. Lemnari 17, Galați.

Prin ultima hotărâre a Comitetului Uniunii Române A. Z. Ș. fratele Gheorghe Rădoi, Cassierul Conferinței Moldova de Nord din Bacău a fost mutat la București, în calitate de Cassier-contabil al Casei noastre de Editură.

Fratele folosește această ocaziune spre a mulțumi pe această cale tuturor fraților colaboratori și slujbași ai Comunităților din Conf. Moldova de Nord pentru tot concursul ce i-au dat, rugându-i să dea acelaș prețios concurs și succesorului său la Casieria Conferinței.

Cu începere dela 1 Maiu a. c. adresa fratelui în București va fi următoarea: Gheorghe Rădoi Str. Popa Nan 167.

Caut un om de curte, face și pe gardianul, Sabatul liber, leafa 2000 lei pe lună, casă, lumină, căldură.

Adresați fabrica Stroescu din Ploiești, Str. Ștefan cel Mare No. 20. —

Peștele cel serviabil

— Dragă mătușico, în seara asta ziceai că vrei să ne povestești ceva despre un pește foarte mare, îmi zise Lia, și spunea că e o poveste frumoasă dar lungă; de aceea, n'ai vrea s'o începi de pe acum?

— Da, da, vreau, îi zisei, în timp ce-mi așezai scaunul la masa în jurul căreia era adunată mica societate; apoi începu:

Ninive era una dintre cele mai frumoase cetăți din Siria. Temple frumoase, palate și case impunătoare înconjurate de grădini și alee minunate o împodobeau. De jur împrejurul orașului era un zid înalt, care era așa de lat, că puteau merge pe el trei căruțe una lângă alta. Și pe zid se înălțau din loc în loc turnuri de pază, în total 1500, din cari păzitorii păzeau orașul. Însă înăuntru în oraș, locuiau oameni fără Dumnezeu, cari nu făceau ce-I plăcea bunului Dumnezeu.

Atunci Domnul vorbi către profetul Iona:

— Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare și strigă împotriva ei, căci răutatea ei s'a suit la Mine!

Însă Iona nu vroia să se ducă. Orașul era prea departe și apoi el se mai temea și de batjocură din partea oamenilor necredincioși. De aceea el fugi din fața lui Dumnezeu, ca să nu-l mai îndemne încăodată să se ducă, și s'a dus la mare.

Acolo, în portul orașului Iafa, găsi un vapor gata de plecare și după ce plăti banii pentru călătorie, se imbarcă pe vapor să plece.

Însă nu călători mult și Domnul trimise o furtună grozavă, punând astfel vaporul în mare primejdie. Oamenii de pe vapor s'au înspăimântat atât de tare, încât fiecare striga către dumnezeul lui.

Ei aruncară toate uneltele de pe vapor în mare, pentru a-l face

mai ușor. Iona însă nu știa nimic de furtuna cea grozavă, căci se culcase și dormea adânc.

Cârmaciul s'a apropiat de el și i-a zis:

— Ce dormi? Scoală-te și cheamă pe Dumnezeuul tău. Poate că Dumnezeu va voi să Se gândească la noi și nu vom pieri!

Apoi oamenii de pe vapor s'au sfătuit ce să facă, ca să se poată împotrivi furtunii. Ei se mai întrebă de ce oare dumnezeii lor nu le răspunsese la rugăciunile lor și la urmă s'au hotărât să arunce sortul, ca să afle astfel cine este vinovat de nenorocirea venită peste ei și din cauza cui le merge așa de rău.

Trăgând la sort, sortul căzu asupra lui Iona. Atunci ei i-au zis:

— Spune-ne, din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta, ce meserie ai și de unde vii? Care-ți este țara și din ce popor ești?

El a răspuns:

— Sunt evreu și mă tem de Domnul Dumnezeuul cerului care a făcut marea și uscatul.

Oamenii aceia s'au temut și i-au zis:

— Pentru ce ai făcut lucrul acesta? Căci oamenii aceia știau că el fugea de fața lui Dumnezeu, pentru că le spusese el. Așa dar ei i-au zis:

— Ce să facem ca să se potolească marea? căci marea era din ce în ce mai înfuriată. El le-a răspuns:

— Luați-mă și aruncați-mă în mare și marea se va liniști față de voi, căci știu că din pricina mea vine peste voi această furtună!

Însă oamenii aceia n'ar fi aruncat cu bucurie pe unul dintre ei în mare, și încercară cu toate puterile să ajungă la țărm, însă în zadar. Atunci ei se rugară la Dumnezeuul cerului despre care le vorbise Iona, și strigau:

— Ah, Doamne! nu ne pierde

din pricina omului acestuia și nu ne împovăra cu sânge nevinovat, căci Tu Doamne faci ce vrei! . . .

Apoi luară pe Iona și îl aruncară peste bord. Marea se liniști atunci și furtuna încetă, iar oamenii aceia s'au temut de Domnul și I-au adus jertfă și I-au făcut juruințe.

Domnul trimise un pește mare lângă corabie, care înghiți pe Iona de îndată ce fusese aruncat în mare. Însă nu i s'a întâmplat niciun rău și a trăit astfel trei zile și trei nopți în corpul peștelui. Și acolo avu el timp să se gândească la greșala pe care o făcuse.

El strigă către Dumnezeu și-L rugă să-l ierte de păcate, făgăduindu-I solemn că dacă-l va salva li va servi cu credincioșie. Dumnezeu văzu teama servului Său și i-a ascultat rugăciunea, iar la porunca lui Dumnezeu peștele îl vărsă pe țărm.

În niciun alt loc n'ar fi ajuns Iona să-și dea bine seama de păcatul pe care-l săvârșise, ca tocmai în locuința lui întunecoasă, în timpul celor trei zile.

N'a fost aceasta o minune mare că Iona n'a fost mâncat de pește? Însă bunul Dumnezeu a vegheat asupra copilului Său și a poruncit peștelui acela mare, să nu-i facă niciun rău.

Ființa aceea fără minte era mai bunăvoitoare să asculte de Creatorul ei decât profetul Iona. După ce Iona ajunse din nou pe pământ, învăță și el să facă voia Domnului și fără întârziere se pregăti, se duse la Ninive și predică acolo ceea ce îi poruncise Domnul.

Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu și s'au pocăit. Chiar și regele s'a sculat de pe tronul lui, aruncă de pe el haina de purpură și se îmbracă cu un sac spre a dovedi că se pocăește de păcatele lui și ale poporului său.

Și astfel când Dumnezeu a văzut că ei s'au întors la El, S'a căit de relele cu cari îi ameninșase și i-a iertat de păcatele lor.

Așa dar, nu fusese în zadar că Dumnezeu trimisese la ei pe soful Său, ca să-i avertizeze.

Programul din luna Mai 1941

Abținerea dela tot ce este vătămător pentru corp și suflet

Băuturi alcoolice și îmbătătoare

I. Fie că mâncați, fie că beți, să fie spre onoarea lui Dumnezeu. 1 Cor. 10, 31.

1. Numai atunci facem aceasta, dacă

a. bem și mâncăm ce nu vătămă corpul. 1. Cor. 6, 19; 3, 16, 17.

b. dacă bem, ce nu a oprit Dumnezeu.

II. Cuvântul lui Dumnezeu face deosebire între vin dulce și vin fermentat.

Nu strica mustul din strugure căci este o binecuvântare în el". Isa. 65, 8.

1. Chiar din vinul dulce, must, trebuie să bem cu cumpătare. Ps. 104, 15.

2. Vinul pe care Isus l-a făcut din apă la nunta din Cana, era tot atât de nefermentat ca și mustul dulce din struguri. Creatorul nu a dat oamenilor alcool. Ioan 2, 1—10. Alcoolul este un rezultat al putrezirii.

3. Pavel nu a recomandat lui Timotei alcool pentru suferințele lui, ci mustul dulce de fructe. 1 Tim. 5, 21.

III. Dumnezeu oprește cu blestem, folosirea băuturilor alcoolice.

1. Pentru că alcoolul este o otravă. Prov. 23, 31, 32.

a. Alcoolul este asemănat cu o otravă de șarpe.

2. Alcoolul face pe oameni imorali. „Ochii tăi vor privi la femeia altuia”.

Cine vrea să fie cinstit și curat să nu bea alcool niciodată.

3. Alcoolul ia mințile oamenilor. Prov. 31, 4, 5; Lev. 10, 9, 10; Isa. 28, 7; Osea 4, 11.

4. Alcoolul face ca oamenii să nu se mai gândească la Dumnezeu.

5. Alcoolul face pe oameni lacomi și înșeală. Habacuc 2, 5.

O înșelare întreită:

a. Cine bea alcool crede că-i aduce căldură. Realitatea este că alcoolul îi izgonește căldura din corp.

b. Cine bea vin crede că-i face sânge, în schimb îl slăbește, îi ia puterile în loc să-i dea puteri.

c. Omul băutor își pierde și sănătatea și banii.

IV. Dumnezeu oprește băuturile alcoolice, pentru că alcoolul este blestemul omenirii. Isa. 58, 8.

a. In mustul dulce de fructe este o adevărată binecuvântare, pe când în cel fermentat, (stricat prin putrezire) în vinul alcoolic, este un blestem.

Alcoolul a luat sănătatea a mii de bărbați, a făcut să se piardă averi și slujbe și a adus mizerie în sânul societății. Un mare bărbat de stat a zis: „Dacă s'ar putea proteja munca și s'ar îndepărta demonul băuturilor alcoolice, am putea zice că am rezolvat o problemă socială”.

Un mare bărbat de stat a zis: „Principiul oricărei reforme sociale și politice trebuie să fie înfrânarea”.

Intr'un articol din ziarul „Evenimentul” din 27 Aug. 1940 cităm câteva rânduri: „Francezii, prea conștienți de greutatea momentului, nu vor lăsa nimic neglijat din ce duce la completa lor purificare. Măsurile au fost anunțate de d. Ibarnegaray, ministru! familiei franceze și al ti-

neretului și aflăm că ele sunt luate împotriva a patru mari flagele sociale: Alcoolismul, tuberculoza, cancerul și sifilisul.

„Lupta împotriva acestor perizi vrăjmași ai societății începe imediat cu toată energia și seriozitatea.

„Acolo unde alcoolismul înfloreste, nu întârzie să apară și sifilisul iar aceste două sunt prietene bune cu tuberculoza și cancerul.

„Lupta contra lor a și început. Prima luptă se dă împotriva a peritivelor.

„Nimeni să nu zâmbească, fiindcă acesta este adevărul. Analizându-se fondul lucrurilor, s'a ajuns la concluzia că prima și marea luptă trebuie dată împotriva alcoolismului. Sifilisul, produs al prostituției, își are cel mai bun amic și sprijin în alcool. Copii cu rezistență slăbită sau anormală se nasc din alcoolici. Tuberculoza ce se leagă de acești copii, sau de cei cu terenul făcut favorabil prin alcoolism se vede că are și ea aici un puternic sprijin. Deci primul atac — împotriva alcoolismului”.

Judecățile lui Dumnezeu vin astăzi pe pământ din cauza răutăților ca o urmare a întrebunătăirii băuturilor alcoolice.

„In lucrarea noastră de binefacere să nu obosim a sfătui și a ajuta pe cei căzuți pradă viciului, și a preveni pe ori și cine contra acestui mare dușman al omenirii; alcoolul sub toate formele lui amăgitoare. Trebuie să intrăm în strânsă legătură cu cei săraci, lipsiți și căzuți pradă viciului. In același timp să nu uităm nici clasele mai înalte . . . din care mulți sunt sclavii obiceiului folosirii alcoolului. Nu trebuie să obosim în a le arăta mereu că sufletele lor sunt prețioase și că vieața cea veșnică merită să fie câștigată”.